

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 654/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. Č., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. Ď., M., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 5 C 11/2010 z 2. februára 2011, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 151/2011 z 21. novembra 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 93/2012 z 28. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2013 doručená sťažnosť Ing. M. Č., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 11/2010 z 2. februára 2011, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 151/2011 z 21. novembra 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolaací súd“) sp. zn. 4 Cdo 93/2012 z 28. novembra 2012.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že návrhom podaným na okresnom súde sa spoločnosť T., a. s. (ďalej len „navrhovateľka“), domáhala proti sťažovateľovi určenia, že zameškanie práce sťažovateľa od 9. júna 2009 do 20. októbra 2009 je neospravedlneným zameškaním. Návrh odôvodnila tým, že *„odporca bol zamestnaný u navrhovateľa na pozícii strojník vodohospodárskych zariadení podľa pracovnej zmluvy uzavretej dňa 10. 08. 1992. Podľa poslednej dohody o zmene pracovných podmienok zo dňa 30. 09. 2008 vykonával odporca u zamestnávateľa funkciu generálneho riaditeľa spoločnosti. Uznesením dozornej rady spoločnosti č. 2 zo dňa 12. 02. 2009 bol odporca odvolaný z funkcie výkonného vedúceho spoločnosti, pričom táto skutočnosť mu bola oznámená dňa 16. 02. 2009. Následne listom zo dňa 02. 03. 2009 navrhovateľ zaslal odporcovi okamžité skončenie pracovného pomeru bez uvedenia dôvodu. Odporca naďalej nastupoval do práce a to až do 11. 03. 2009, následne však na pracovisko už nenastúpil. Odporca opakovane listom zo dňa 03. 03. 2009 a 06. 03. 2009 oznámil navrhovateľovi ako zamestnávateľovi, že s poukazom na § 79 trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával. Následne podal odporca žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Navrhovateľ listom zo dňa 30. 03. 2009 a 07. 04. 2009 vyzval odporcu na nástup do práce, do pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 10. 08. 1992 v platnom znení, na úsek generálneho riaditeľa spoločnosti, bez bližšej špecifikácie pracovného miesta, na ktoré mal odporca nastúpiť, pričom v liste zo dňa 07. 04. 2010 ustúpil od svojho predchádzajúceho prejavu a to okamžitého skončenia pracovného pomeru. Na list navrhovateľa zo dňa 30. 03. 2009 odporca odpovedal listom zo dňa 01. 04. 2009, kde uviedol, že žiadosť zamestnávateľa je v súčasnej dobe preň bezpredmetná, nakoľko si svoje nároky uplatnil súdnou cestou. Dňa 08. 06. 2009 sa uskutočnilo mimosúdne rokovanie medzi účastníkmi, kde odporcovi bolo ponúknuté pracovné miesto technika odborných*

činností, ktoré bolo vytvorené v rámci organizačnej zmeny, s tým, že bol odporca požiadaný o vyjadrenie do 14.00 dňa 09. 06. 2009. Odporca až následne listom zo dňa 12. 06. 2009... uviedol, že popis pracovného miesta na funkciu technik odborných činností nespĺňa ani len povinné náležitosti stanovené príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce a z toho dôvodu nie je možné toto považovať za ponuku...“.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 C 11/2010 zo 14. júla 2010 tak, že návrh navrhovateľky zamietol. Krajský súd na základe navrhovateľkou podaného odvolania uznesením sp. zn. 5 Co 334/2010 z 30. novembra 2010 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou argumentáciou navrhovateľky v tom, že okresný súd sa nezaoberal všetkými vykonanými dôkazmi, ktoré produkovala najmä navrhovateľka, nevyhodnotil tieto dôkazy v písomnom vyhotovení rozsudku, v dôsledku čoho došlo k odňatiu práva účastníkov konať pred súdom. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Okresný súd po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie vo veci opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 C 11/2010 z 2. februára 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým určil, že zameškanie práce sťažovateľa od 9. júna 2009 do 20. októbra 2009 nie je ospravedlneným zameškaním. Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 151/2011 z 21. novembra 2011 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že dovolaním napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 93/2012 z 28. novembra 2012 dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „sa nestotožňuje s názorom súdov, že tým, že neprijal ponúknutú pracovnú pozíciu technika odborných činností zo dňa 08. 06. 2009 porušil povinnosti v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktoré mu vyplývali z pracovného pomeru a to najmä povinnosť zamestnanca podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať práce osobne podľa pracovnej zmluvy v určenom pracovnom

čase a dodržiavať pracovnú disciplínu. Tieto ustanovenia totiž predpokladajú existenciu dohodnutého druhu práce a tomu zodpovedajúce povinnosti účastníkov pracovnoprávneho vzťahu. Nemožno považovať za neospravedlnené zameškanie práce ak sa zamestnanec nedostavuje do zamestnania, ktorému zamestnávateľ neprideloval prácu podľa pracovnej zmluvy. Ak zamestnávateľ oznámi zamestnancovi za trvania sporu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, že mu bude znovu pridelovať prácu, sú naplnené predpoklady podľa ustanovenia § 79 ods. 1 len vtedy, ak mu bude pridelovať prácu podľa pôvodnej pracovnej zmluvy... Pokiaľ bola zamestnancovi ponúknutá pracovná iná pozícia s odlišným druhom práce, nie je zamestnanec týmto prejavom vôle viazaný. Keď bola sťažovateľovi ponúknutá pracovná pozícia technika odborných činností, mal za to, že ide o novú ponuku práce (o to viac, že to bolo novovytvorené pracovné miesto), teda prejav vôle, ktorý predstavuje zmenu práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu, ktorý musí byť druhou zmluvnou stranou akceptovaný. Na to, aby bol povinný opäť nastupovať do práce podľa tejto ponuky bol nevyhnutný jeho pozitívny prejav vôle vo forme uzatvorenia písomnej dohody o zmene pracovného pomeru alebo novej pracovnej zmluvy.

... Vychádzajúc z článku 2 Základných zásad Zákonníka práce, kde je zakotvená zásada zmluvnosti pracovného práva... teda zamestnávateľ nemôže jednostranne meniť dohodnutý obsah pracovnej zmluvy, iba ak so súhlasom zamestnanca. ...

Sťažovateľ má za to, že k žiadnemu porušeniu pracovnoprávnych predpisov a ustanovení pracovnej zmluvy z jeho strany nedošlo, pretože navrhovateľ mu neprideloval prácu v zmysle pracovnej zmluvy medzi nimi uzatvorenej, čo predstavovalo prekážku na strane zamestnávateľa a preto jeho neprítomnosť v práci nie je namieste považovať za neospravedlnenú, čo potvrdil aj Závodný výbor... pri T., a. s. listom, zo dňa 26. 11. 2009. “.

V súvislosti s právnym posúdením veci konajúcimi súdmi sťažovateľ poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 z 21. októbra 2010, v ktorom podľa neho najvyšší súd už skôr rozhodol v obdobnej veci založenej na tom istom skutkovom základe a vyslovil publikovaný právny názor, podľa ktorého „Ak po odvolaní zamestnanca z funkcie nebola s ním dohodnutá iná práca, ktorú by bol zamestnávateľ povinný pridelovať odvolanému zamestnancovi, nastáva stav, v ktorom chýba dohodnutý druh práce ako jeden zo základných prvkov pracovného pomeru; uvedený stav treba považovať za prekážku

v práci na strane zamestnávateľa v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Za existencie tejto prekážky v práci nemá zamestnanec povinnosť dostavovať sa na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas.“.

Podľa tvrdenia sťažovateľa namietané rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu boli vydané v rozpore s už vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu v obdobnej veci, preto týmito rozhodnutiami bola porušená „zásada právnej istoty, predvídateľnosti práva, zjednocovania judikatúry a následne... ochrana subjektívnych práv účastníka konania“. Podľa sťažovateľa „Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/93/2012 zo dňa 28. 11. 2012, ktorým odmietol dovolanie neodôvodnil, prečo sa nezaoberal námietkou dovolateľa, že rozhodnutia súdov, proti ktorým podal dovolanie boli v rozpore s v tom čase už existujúcim rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v skutkovo a právne obdobnej veci... Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie iba z procesného hľadiska nezaoberajúc sa ani argumentmi dovolateľa na riadne a spravodlivé konanie, ktoré videl v nesprávnom právnom posúdení veci... Sťažovateľ tak stratil právnu istotu, ktorú videl predovšetkým v jednotnosti a konštantnosti judikatúry, ktorá by mal byť základným atribútom právneho štátu...“.

Poukazujúc na uvedené skutočnosti, sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/93/2012 zo dňa 28. 11. 2012, rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5Co/151/2011 z 21. 11. 2011, rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 5C/11/2010 z 02. 02. 2011 porušené boli

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/93/2012 zo dňa 28. 11. 2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5Co/151/2011 z 21. 11. 2011, rozsudok Okresného súdu Martin, sp. zn. 5C/11/2010 z 02. 02. 2011

sa rušia a vec sa vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 331,13 € na účet právnej zástupkyne... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 11/2010 z 2. februára 2011, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 151/2011 z 21. novembra 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 93/2012 z 28. novembra 2012.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 11/2010 z 2. februára 2011

Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania namietaného rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 C 11/2010 z 2. februára 2011 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré napokon aj využil. Na základe ním podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k rozsudku okresného súdu v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v odvolacom konaní, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 151/2011 z 21. novembra 2011

V tejto časti odôvodnenia ústavný súd uvádza, že lehotu na podanie sťažnosti proti namietanému rozsudku krajského súdu považoval za zachovanú, a to v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54)], podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 151/2011 z 21. novembra 2011 (obdobne napr. I. ÚS 169/09, IV. ÚS 58/2011).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto

možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti návrhu, patrí aj absencia ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01).

Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 1/05, I. ÚS 382/06).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu, ktorý namietaným rozsudkom potvrdil výrok rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že rozsudok krajského súdu bol vydaný v rozpore s vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu v obdobnej veci, čím došlo k porušeniu zásady právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

Krajský súd namietaným rozsudkom v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny, pričom svoj právny názor odôvodnil takto:

„Z dokazovania vykonaného pred okresným súdom bolo preukázané, že pracovný pomer medzi odporcom a navrhovateľom bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 10. 8. 1992, pričom v zmysle dohody o zmene pracovných podmienok zo dňa 30. 9. 2008 vykonával odporca u navrhovateľa funkciu generálneho riaditeľa spoločnosti. Uznesením dozornej rady spoločnosti č. 2 zo dňa 12. 2. 2009 bol odporca odvolaný z funkcie výkonného vedúceho spoločnosti, čo mu bolo oznámené dňa 16. 2. 2009. Následne listom zo dňa 2. 3. 2009 navrhovateľ zaslal odporcovi okamžité skončenie pracovného pomeru bez udania dôvodu, pričom odporca aj naďalej pracoval, a to až do 11. 3. 2009, od 12. 3. 2009 už do práce nenastúpil. Odporca trval na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, čo mu oznámil listami zo dňa 3. 3. 2009 a 6. 3. 2009. Navrhovateľ listom zo dňa 30. 3. 2009 a 7. 4. 2009 vyzval odporcu na nástup do práce, na úsek generálneho riaditeľa spoločnosti, pričom v liste zo dňa 7. 4. 2009 ustúpil od okamžitého skončenia pracovného pomeru. Dňa 8. 6. 2009 sa medzi účastníkmi uskutočnilo mimosúdne rokovanie, na ktorom navrhovateľ ponúkol odporcovi pracovné miesto technika odborných činností s tým, aby sa odporca vyjadril do 9. 6. 2009 do 14,00 hod. Odporca listom zo dňa 12. 6. 2009 označeným ako návrh koncepcie znenia dohody o sporných nárokoch, oznámil navrhovateľovi, že popis pracovného miesta na uvedenú funkciu nespĺňa ani len povinné náležitosti stanovené ustanoveniami Zákonníka práce a z toho dôvodu nie je možné toto považovať za ponuku. Závodný výbor... pri T., a. s. listom zo dňa 26. 11. 2009 oznámil navrhovateľovi, že neprítomnosť odporcu na pracovisku za obdobie od 12. 3. 2009 do 20. 10. 2009 nemožno považovať za neospravedlnenú absenciu, teda za neospravedlnené zameškanie práce.

Rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 7C/61/2009 právoplatným 21. 10. 2009, bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné.

Preskúmaním rozsudku okresného súdu, preskúmaním predloženého spisového materiálu a vyhodnotením tvrdení účastníkov v odvolacom konaní, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v danom konaní v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, riadne zistil skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, s ktorým sa

odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Odvolací súd sa zároveň stotožnil aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom nenašiel nijaké vecné ani procesné pochybenie. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd podrobne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysvetlil akými úvahami sa riadil, keď dospel k záveru, že zameškanie práce odporcu od 9. 6. 2009 do 20. 10. 2009 nie je ospravedlneným zameškaním.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom trval aj v čase od doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru odporcovi dňa 2. 3. 2009 do právoplatnosti rozsudku, ktorým súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné. Nakoľko odporca bol uznesením dozornej rady dňa 12. 2. 2009 odvolaný z predstavenstva spoločnosti a súčasne z funkcie výkonného vedúceho spoločnosti, t. j. generálneho riaditeľa, odvolací súd považuje za správny záver okresného súdu, že v nadväznosti na ust. čl. I a III. Dohody o zmene pracovných podmienok zo dňa 30. 9. 2008 a ust. § 42 ods. 2 Zákonníka práce odvolaním z funkcie generálneho riaditeľa prestal odporca spĺňať požiadavky na dohodnutý výkon práce. Následne sa okresný súd dôsledne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku aj so spornou otázkou týkajúcou sa skutočnosti, či ponuka práce zo strany navrhovateľa zo dňa 8. 6. 2009 spĺňala vzhľadom na ust. § 79 ods. 1 a § 144 ods. 7 Zákonníka práce termín zamestnávania. Okresný súd správne konštatoval, že z ust. § 79 Zákonníka práce vyplýva, že zamestnávateľ je povinný po tam uvedených skutočnostiach umožniť výkon práce zamestnancovi podľa doteraz platnej pracovnej zmluvy. Zamestnanec týmto vstupuje do práv a povinností existujúceho pracovného pomeru, resp. pracovnoprávneho vzťahu, ibaže nastali okolnosti, na základe ktorých by nebolo možné spravodlivo od zamestnávateľa požadovať, aby zamestnanec vykonával doterajšiu prácu za rovnakých podmienok, pričom práve v tomto prípade nastala vyššie uvedená okolnosť a zamestnávateľ týmto ani nemohol po okolnostiach, ktoré tomu predchádzali, umožniť odporcovi naďalej pracovať v predchádzajúcom zamestnaní. Z uvedeného preto podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne vyplýva, že navrhovateľ ako zamestnávateľ potom, čo mu odporca oznámil, že na ďalšom zamestnávaní u navrhovateľa trvá, tento mu správne v súlade s ust. § 79 ods. 1

umožnil naďalej pracovať, nakoľko však prestal odporca splňať podmienky na výkon funkcie generálneho riaditeľa, považoval odvolací súd za správny postup navrhovateľa v zmysle ust. § 47 ods. 1 Zákonníka práce, keď odporcovi ponúkol inú vhodnú prácu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu odporcovi bola ponúknutá iná vhodná práca, ktorá splňala zdravotné i kvalifikačné predpoklady s miestom výkonu práce dojednanom v pracovnej zmluve, pričom ponuka splňa zákonom stanovenú podmienku zamestnávania. Okresný súd zároveň správne uzavrel, že bez ohľadu na súhlas zamestnanca, pokiaľ tento trvá na tom, aby ho zamestnávateľ zamestnával naďalej, je ten povinný nastúpiť k zamestnávateľovi na ponúknutú pracovnú pozíciu. Nakoľko odporca ponuku zo dňa 8. 6. 2009 neprijal a ani nenastúpil do zamestnania k zamestnávateľovi, došlo u odporu ako zamestnanca, bez prekážok na strane zamestnávateľa, k porušeniu jeho povinností vyplývajúci mu z pracovného pomeru, najmä povinnosti zamestnanca podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať práce osobne podľa pracovnej zmluvy v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu, ako správne skonštatoval okresný súd. Nakoľko odporca do práce nenastúpil, okresný súd dôvodne vyslovil záver, že zameškanie práce odporcu od 9. 6. 2009 do 20. 10. 2009 nie je ospravedlnený zameškaním.

S poukazom na uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odporcu, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody a preto rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.“

V citovanej časti odôvodnenia namietaného rozsudku (nadväzujúceho na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa) krajský súd jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaniu sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu nevyhovel. Ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že predmetný postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu, a to nahrádzanie právneho názoru krajského súdu, je možné realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil

s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, ktorý ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný. Zo záverov krajského súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Sťažovateľ namietal porušenie princípu právnej istoty ako súčasti právneho štátu, odvolávajúc sa na iné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 z 21. októbra 2010, v ktorom podľa neho najvyšší súd rozhodol v analogickej veci a dospel k inému (opačnému) právnenému záveru, ako vyslovil krajský súd v namietanom rozsudku.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa ústavný súd preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 z 21. októbra 2010, ktorým najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pričom zistil, že vzhľadom na odlišné skutkové okolnosti a právnu situáciu ho nemožno aplikovať na prípad sťažovateľa. V uvedenej veci bola predmetom konania žaloba o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré spočívalo v nenastupovaní žalobkyne do práce. Najvyšší súd v uvedenej veci vyslovil právny názor, podľa ktorého *„V prípade odvolania z funkcie nastáva... situácia, keď povinnosť zamestnávateľa prideľovať prácu, ale aj povinnosť zamestnanca vykonávať prácu zodpovedajúcu funkcii, do ktorej bol menovaný, zanikla a iná práca, ktorú by bol zamestnávateľ zamestnancovi povinný prideľovať a zamestnanec povinný vykonávať, nebola dohodnutá. Nastáva teda stav, keď chýba jeden zo základných prvkov pracovného pomeru, a to druh práce. ... takýto*

stav treba považovať za prekážku v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 ZP... Za existencie tejto prekážky v práci na strane zamestnávateľa potom nemá zamestnanec povinnosť sa dostavovať na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas. “.

Podľa názoru ústavného súdu obsah právneho vzťahu medzi sťažovateľom a navrhovateľkou v posudzovanom prípade bol oproti citovanému rozhodnutiu najvyššieho súdu skutkovo aj právne modifikovaný tou skutočnosťou, že zo strany navrhovateľky došlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, pričom sťažovateľ trval na svojom ďalšom zamestnávaní. Za takejto právnej situácie sa preto javí nenastúpenie sťažovateľa do práce aj napriek ponuke práce zo strany navrhovateľky, ktorá podľa názoru konajúcich súdov spĺňala zákonom ustanovenú podmienku zamestnávania, ako špekulatívne konanie, ktorému podľa čl. 2 Zákonníka práce nemožno poskytnúť právnu ochranu. Ústavný súd sa preto nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že súdy konajúce v jeho veci rozhodli v rozpore s vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu, a zároveň konštatuje neopodstatnenosť tejto námietky sťažovateľa.

Pre úplnosť ústavný súd tiež poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09).

S odvolaním sa na tieto skutočnosti a právne závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 151/2011 z 21. novembra 2011 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 93/2012 z 28. novembra 2012

Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť s právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý jeho dovolanie odmietol z procesných dôvodov bez vecného preskúmania dovolacích námietok týkajúcich sa právneho posúdenia veci. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd v namietanom rozhodnutí neodôvodnil, prečo sa nezaoberal námietkou dovolateľa, že dovolaním napadnuté rozhodnutia vydané v jeho veci sú v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v obdobnej veci.

Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu (vrátane práva na spravodlivé konanie) je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný

súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 93/2012 z 28. novembra 2012, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd v podstatnom uviedol:

„Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok... súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky), je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcu z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd zameral predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľ v dovolaní namietal.

I keď odporca v dovolaní uplatnil výslovne iba dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., teda že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, vychádzajúc z obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku, de facto je v ňom tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Nepochybne to možno vyvodiť, podľa názoru odvolacieho súdu, z tvrdenia odporcu v dovolaní, podľa ktorého tým, že odvolací súd potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak, že v prvšom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil, bola odporcovi odňatá možnosť aplikovať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p. a tým došlo k porušeniu jeho práva na právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, keď navyš, proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku odvolací nepripustil dovolanie, hoci o to odporca žiadal.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade odporcu nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené tvrdenie dovolateľa, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. ...

Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné sudy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu predmetným článkom ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, a to najmä práva na prístup k súdu, práva na spravodlivý proces, ktorého základným predpokladom uplatnenia je nezávislosť a nestrannosť súdu, pričom ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena, že súd právoplatne rozhodne v prospech navrhovateľa (II. ÚS 71/97, III. ÚS 46/04). Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi.

Spôsob a podmienky rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa pre prípad jeho potvrdenia, zmeny alebo zrušenia ustanovuje Občiansky súdny poriadok v § 219, § 220 a § 221. Pokiaľ teda v danom prípade Krajský súd v Žiline uznesením z 30. novembra 2010 sp. zn. 5 Co 334/2010 zrušil (v poradí prvý) rozsudok Okresného súdu Martin zo 14. júla 2010 č. k. 5 C 11/2030-106 (ktorým bol návrh zamietnutý) podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O. s. p. a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, a následne dovolaním napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak než v prvom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, neodňal tým odporcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. V tejto súvislosti je namieste poznámka, že odporca mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania proti prvostupňovému rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený a ktorú možnosť aj využil.

K odňatiu možnosti odporcovi konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nedošlo ani tým, že odvolací súd nevyhovel žiadosti odporcu a nepripustil proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku dovolanie. Ustanovenie § 238 ods. 3 O. s. p. síce oprávňuje odvolací súd, aby vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné, je však vecou odvolacieho súdu, či možnosť vysloviť prípustnosť dovolania využije alebo nevyužije, pričom jeho úvaha, v akom rozsahu považuje svoje rozhodnutie po právnej stránke za zásadného významu, nepodlieha žiadnemu preskúmaniu.

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadní vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 238 O. s. p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.“

Ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného uznesenia najvyšší súd uviedol dostatočné relevantné dôvody, na základe ktorých dospel k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania, a tým k záveru o vecnej nepreskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúco a presvedčivo a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že najvyšší súd neuznal sťažovateľom uvádzané dovolacie dôvody, nemá za následok porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru a nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia označených práv. Keďže namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013